

родина часто не здатна забезпечити максимально сприятливі умови для її оптимального розвитку і навчання [3]. Дієвим інструментом у роботі в зазначеному напрямку виступає групова робота. Групові формати можуть бути різноманітними. Взаємодія між батьками, підтримка один одного.

Кожна сім'я, яка на власному досвіді відчула проблему виховання дитини з аутичним розладом, проходить свої шляхи. Частина батьків активно бориться з недугою та соціалізує дитину, інші навіть не намагаються скореговати нестандартний розвиток. Безперечним фактом є те, що всі батьки відчувають стрес, тривогу.

Таким чином, робота з батьками повинна навчити їх бути витривалішими, стресостійкими. Основною дієвою складовою є взаємодія батьків з психологом. Оскільки не всі батьки можуть визнати, що вони потребують індивідуальної, або групової терапії, підтримки та розуміння, потрібно знаходити відповідний спосіб надання допомоги.

Питанням для подальших досліджень вбачаємо у створенні комплексної програми засобів, спрямованих на підвищення батьківської компетентності, психологічну допомогу батькам та на створення сприятливого середовища для дитини з РАС.

Список використаних джерел

1. Мелишкевич О. В., Эрц Ю. М., Особые дети. Введение в прикладной анализ поведения (АВА): науч.пособ. Москва, 2014. 208 с.
2. Никольская О. С., Либлинк М. М., Баенская Е. Р. Аутичный ребёнок, пути помощи: науч.пособ. Москва, 2016. 288 с.
3. Сухіна І. Родинний супровід дітей раннього віку з аутизмом: метод. рек., 2017. 70 с.

Пахаренко Ольга Володимирівна,

кандидат економічних наук, доцент,

Національний університет водного господарства та природокористування,

м. Рівне, Україна

Козлюк Анастасія Петрівна,

здобувачка вищої освіти,

Національний університет водного господарства і природокористування,

м. Рівне, Україна

РОЗВИТОК ІНФРАСТРУКТУРИ ЖИТЛА В УКРАЇНІ: АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ

Тема розвитку інфраструктури житла в Україні є дуже актуальною темою, зважаючи на той факт, що наразі Україна крокує шляхом втілення широкого спектру реформ, спрямованих на покращення в першу чергу добробуту населення України.

Ринок житла — це система відносин з купівлі та продажу товарів, якими є житлові одиниці або послуги, які цими одиницями можуть бути забезпечені. Його учасниками є велика кількість суб'єктів: продавці, покупці, ріелтори,

оцінювачі, кредитні організації, страховики і нотаріуси. Учасником ринку житла є також держава в особі відповідних органів, що здійснюють регулювання ринкових процесів, і можуть також виступати власниками, орендарями, наймачами житла та ін. Основні функції: полегшення покупцям та продавцям реалізовувати їхні потреби та інтереси, підвищення ефективності роботи інших суб'єктів ринку житла, полегшення форм юридичного та економічного контролю тощо [1, с. 34].

Інфраструктура ринку житла являє собою сукупність інституцій різних організаційно-правових форм, що опосередковують кругообіг житла, акти купівлі-продажу або сукупність інститутів, систем, служб, підприємств, що обслуговують ринок житла і виконують певні функції щодо забезпечення нормального режиму його функціонування. Інфраструктура займає ключове місце в розвитку економіки [2, с. 131]. Інфраструктурне облаштування економіки країни з одного боку залежить від темпів модернізації, а з іншого – сама виступає постачальником економічного зростання. Інфраструктура сучасного міста, якість міського середовища визначається діяльністю комплексу галузей міського господарства, що забезпечують населення міста і виробництв.

Актуальні проблеми розвитку інфраструктури житла в Україні:

1. Нерозвиненість інституційної інфраструктури.
2. Недосконалість багатьох аспектів діяльності професійних учасників ринку.
3. Недосконалість системи державної реєстрації прав на нерухоме майно.
4. Недостатній рівень фінансування даної галузі, що унеможливорює використання сучасних технологій.
5. Відсутність інформаційної інфраструктури на ринку нерухомості.
6. Слабка інформованість населення у сфері страхування і підірвана довіра до страхування в цілому, що не дає змоги використовувати потенціал страхування повною мірою

Підходи до формування і розвитку інфраструктури ринку житла мають базуватися на комплексному розгляді окремих її складових як взаємопов'язаних і взаємодоповнюючих елементів єдиної цілісної системи ринку житла. У сучасний період, в умовах євроінтеграції, формування ринку нерухомості потребує ретельного дослідження для виявлення тенденцій подальшого розвитку, визначення впливу факторів. Характерною особливістю сучасного ринку нерухомості є переорієнтація будівельників відповідно до потреб споживачів. Також позитивно вплинули на стан ринку нерухомості нововведення, спрямовані на енергозбереження. Негативними факторами, що вплинули на становлення ринку нерухомості, є скорочення доходів населення, малого та середнього бізнесу, нестабільність курсу гривні, важкий політико-економічний стан країни. Збільшення обсягів будівництва у сфері нерухомості не свідчить про зростання обсягів введення в експлуатацію новобудов; загальна площа прийнятого в експлуатацію житла має тенденцію до скорочення. Основними тенденціями сучасного періоду є скорочення собівартості житла, реалізоване через скорочення загальної площі в бюджетному секторі та створення додаткових інфраструктурних й інженерних забезпечень в інших секторах.

Основною умовою формування сучасного ринку житлової нерухомості та виходу його зі стану депресивної стабільності повинно бути встановлення балансу між платоспроможністю населення та ціновою політикою забудовників; більш широке впровадження екостандартів та спрямованість на будівництво енергоефективних будівель.

Отже, ринок житла є складною сукупністю відносин, що виникають з приводу володіння, користування, розпоряджання житлом. Для сучасного стану ринку житла в Україні характерними є наступні ознаки: низький рівень конкуренції на ринку; низький обсяг будівництва, перш за все, об'єктів муніципального фонду; нерівномірність розвитку по регіонах; висока капіталомісткість ринку; істотний розрив між цінами на житло та доходами переважної більшості населення; наявність дефіциту на ринку житла і незадоволеності ним основної частини населення; недостатній розвиток правової бази функціонування (нечіткість прав власності, відсутність спеціального законодавства по ринку житла, інформаційна асиметрія), що викликає зростання трансакційних витрат; слабка державна політика у житловій сфері.

Список використаних джерел

1. Мацевич, Ю.М. Проблеми розвитку житлового господарства України. Інвестиції: практика та досвід. №13, 2009. С.34-38.
2. Олійник Н. Розвиток інфраструктури ринку житла в Україні: актуальні проблеми та напрями державного регулювання / Н. Олійник // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. - 2011. - Вип. 1. - С. 131-139.

Перезова Ірина Володимирівна

доктор економічних наук, професор,

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу,

м. Івано-Франківськ, Україна

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ АДАПТАЦІЇ ДУАЛЬНОЇ ОСВІТИ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Виклики, що ставляться перед закладами вищої освіти (ЗВО), при сучасному стані економіки країни, розвитку її діджиталізації та в умовах дворічної пандемії Covid-19 призводить до необхідності готувати фахівців, які володіють як загальними, так і спеціальними компетенціями у затребуваних на ринку праці спеціальностях. У відповідь набирає популярності останніми роками дуальна форма здобуття вищої і передфахової вищої освіти, яке є найбільш відомим трендом у даному аспекті в світовій практиці навчання.

Дуальне навчання передбачає, що здобувачі вищої освіти проходять теоретичні основи безпосередньо в ЗВО, а практичні навички набувають уже на робочому місці, тобто на конкретній фірмі (підприємстві, установі, організації, СПД-фізичній особі) вирішуючи реальні завдання. Кожний ЗВО, який прийняв рішення про реалізацію дуальної форми здобуття освіти, має організаційно та методичне організувати цей процес для розуміння його суті